בית משפט לענייני משפחה בירושלים

28 ינואר 2021

תלה"מ 29794-10-19 מ' נ' מ'

בפני כב' השופטת אורית בן דור ליבל

תובע **ד' מ'**
ע"י ב"כ עו"ד זיוה ארנסטי

נגד

נתבעת **נ' מ'**
ע"י ב"כ עו"ד אביבה רפ

פסק דין

תביעה למזונות קטינים, לשניים מהם כבר מלאו שש שנים.

1. הצדדים הם בני זוג לשעבר אשר נישאו זל"ז בשנת 1995 ונולדו להם שבעה ילדים, מתוכם שלושה קטינים: ש' יליד XXX; ת' ילידת XXX וי' יליד XXX. הצדדים התגרשו זמ"ז לראשונה בשנת 2019 לאחר שביום 30.1.19 אושר וקיבל תוקף של פסק דין הסכם גירושין שערכו ביניהם (להלן: "**הסכם הגירושין**"). לאחר הגירושין שבו הצדדים לחיות יחד ואף נישאו בשנית זל"ז בנישואין פרטיים, אך נפרדו זמן קצר לאחר מכן והתגרשו שוב כדמו"י ביום 19.3.20.

2. הליכים הנוגעים למשמורת הקטינים ולחלוקת זמני השהות שלהם בין הצדדים מתנהלים בבית הדין הרבני האזורי בירושלים. בהתאם להחלטות בית הדין מאז חודש 11/19 הקטין ש' מצוי בהחזקת התובע ואילו הקטינים ת' וי' מצויים בהחזקת הנתבעת.

3. הנתבעת נישאה בשלישית בחודש 05/20 ומתגוררת כיום עם בעלה, שני ילדיו מנישואין קודמים ועם הקטינים ת' וי'. התובע מתגורר עם בת זוגתו, שלושת ילדיה מנישואיה הקודמים, בתם המשותפת (שנולדה ביום 16.5.20) וכן הקטין ש'.

4. בהסכם הגירושין נקבע חיוב התובע במזונות שלושת הקטינים בסך של 4,000 ₪ ועניינה של התביעה למעשה הפחתת המזונות שנקבעו בהסכם. בהחלטה מיום 19.4.20 (עוד טרם מלאו לקטינה ת' שש שנים) נעתרתי לבקשתו להפחית את גובה החיוב במזונות שנקבע בהסכם וקבעתי כסעד זמני שהחיוב יופחת לסך כולל של 2,800 ₪ בעד מזונות הקטינים ת' וי' (1,600 ₪ לחודש בעד הקטין י' ו- 1,200 ₪ לחודש בעד הקטינה ת').

5. למעשה הצדדים תמימי דעים שחל שינוי נסיבות מהותי מאז הסכם הגירושין שקיבל תוקף של פסק דין, המצדיק דיון מחדש בשאלת החיוב במזונות הקטינים והתייחסו לכך כאל תביעה עצמאית ראשונה של הקטינים, וכך אתייחס לכך גם אני.

6. בסיכומיו ביקש הנתבע להעמיד את גובה חיובו במזונות הקטינים בסך של 1324 ₪ (466 ₪ לת'; 858 ₪ לי'), עד שימלאו לי' 6 שנים. מעת שימלאו לו 6 שנים יפחת סכום המזונות לסך של 932 ₪ (466 ₪ לכל קטין). כן ביקש להעמיד את גובה חיוב הנתבעת במזונות הקטין ש' על הסך של 1,190 ₪ ולקבוע שחיובה יקוזז מחויובו כלפיה. בסיכומיה ביקשה הנתבעת בקצרה לחייב את התובע בתשלום מזונות הקטינים ת' וי' בסך של 2,800 ₪ (1,400 ₪ לכל קטין), בתוספת מדור ומחצית הוצאות ורפואיות של הקטינים.

7. על פי הדין האישי החל על הצדדים, חייב התובע באופן אבסולוטי ובלעדי בכיסוי מלא של מזונותיהם **ההכרחיים** של ילדיו הקטינים עד שימלאו להם 6 שנים.
ואולם בנוגע למימון צרכים שהם **מעבר** לצרכיהם ההכרחיים של הקטינים, וכן בנוגע ל**מלוא** צורכיהם של ילדים מעל לגיל 6, רובצת החובה על שני ההורים, ונלמדת היא מדיני הצדקה הכלליים, ביחס ישיר להכנסותיהם [בע"מ 919/15 **פלוני נ' פלונים** (2017) (להלן - "**עניין פלונים**")]. חיוב זה חל על שני ההורים בהתאם ליכולתם.
לצורך קביעת גובה החיוב על בית המשפט לשקול בין יתר שיקוליו את השתכרות האב, השתכרות האם, פוטנציאל השתכרותם ורכושם. החיוב מדין צדקה נסמך על שלושה פרמטרים: האחד, אמידות ההורה - מי שיש בכוחו הכלכלי לזון עצמו כפי צרכיו, ועדיין נותרת בידו היכולת הכלכלית [ע"א 4480/93 **פלונית נ' פלונית**, פ"ד מח(3) 461, 483 (1994); **פורטוגז נ' פורטוגז**, פ"ד לו(3) 449 (1982) (להלן - "**פרשת פורטוגז**")]; השני, חובת הצדקה היא כלפי נצרך, קרי - כלפי מי שאין בכוחו לדאוג לצרכיו [ע"א 247/64 **רושטש נ' רושטש**, פ"ד יח(4) 264, 269 (1964); ע"א 210/82 **גלבר נ' גלבר**, פ"ד לח(2) 14, 20 (1984) (להלן - "**פרשת גלבר**")]; השלישי, כדי מחסורו של הנצרך [פרשת **גלבר**; פרשת **פורטוגז**]. את המונח: "כדי מחסורו של הנצרך", יש לפרש באופן בו יפסקו מזונות הילד בהתאם לאורח החיים לו הורגלו, טרם פרוץ הסכסוך בין הצדדים [ע"א 93/85 **שגב נ' שגב**, פ"ד לט(3) 822 (1985); א' גריידי, נ' שלם, **מזונות ילדים הלכה ומעשה**, הוצאת חוקת המשפחה בע"מ דצמבר 2014, בעמ' 105-110]. על אורח החיים לו הורגלו הילדים ניתן ללמוד הן מהראיות שהוצגו באשר לאורח חיים זה, וכן ניתן לגזרו מיכולתם הכלכלית של הצדדים.

8. עת דנים במזונות הילדים, מהלך הדיון הוא, ראשית בחינת צרכיהם ושנית האופן בו יסופקו צרכים אלו. יוער שאף כאשר הורי הילדים הם בעלי אמצעים אין בעובדה זו כשלעצמה כדי לחייב פסיקת מזונות בשיעור גבוה, ואין לפסוק דמי מזונות בשיעור העולה על צרכי הילדים. עוד יאמר, כי ככל תביעה כספית אף תביעת מזונות יש להוכיח בבחינת "המוציא מחברו עליו הראיה". זאת כמובן תוך הבאה בחשבון של חזקות עובדתיות אשר נקבעו בפסיקה, אשר הנטל לסותרם מוטל על הצד החולק עליהן.

9. הנה כי כן, עד שימלאו לכל אחד מהקטינים שש שנים חב התובע לשאת במזונותיו ההכרחיים באופן אבסולוטי, ואילו אשר למימון צרכים החורגים מכך מוטלת החובה על שני ההורים, מכח דין צדקה, ביחס ישיר להכנסותיהם [פרשת **פלונים** ; תלה"מ 13548-04-17 (פורסם בנבו, 30.1.18) ; תמ"ש 6936-09-13 (פורסם בנבו, 29.2.16). מעת שמגיע כל קטין לגיל 6 שנים יש לבחון אפוא את נשיאת הצדדים במזונותיו בדרך של שוויון מהותי, תוך בחינת כלל הצרכים אל מול כלל היכולות, וממילא אף תוך התחשבות בנטל המוטל על כל אחד מהצדדים. כך אף פסקו בתי המשפט המחוזיים, שפירשו את פסק הדין בעניין **פלונים** [עמ"ש (מחוזי ת"א) 14612-10-16 **פ.ב. נ' א.ב.** (2017) (להלן - "**עניין פ.ב.**") ; עמ"ש (מחוזי ת"א) 33549-04-16 **פלונית נ' פלוני** (2017) ; רמ"ש (מחוזי מרכז) 14655-06-17 **ר.ק. נ' ד.ק.** (2017)].

10. לצורך חיוב במזונות על בית המשפט לקבוע אפוא ממצאים בארבע שאלות עובדתיות כדלקמן : צרכי הילד ועלותם ; יכולתם הכלכלית של שני ההורים ; יחסיות יכולתם הכלכלית של ההורים, האחד מול רעהו ; חלוקת זמני השהות [ראו : **עניין פ.ב.**].

חלוקת זמני השהות

11. בהחלטה מיום 16.11.20 קבע בית הדין הרבני שהקטינים ת' וי' ישהו עם התובע אחת לשבוע (כולל לינה) ובכל שבת שניה (כולל לינה במוצ"ש). לענין הקטין ש', שהיה עד לאותו מועד בנתק מהנתבעת, נקבע כי בימים בהם מתראה התובע עם הקטינים ת' וי', ישהה הקטין ש' עם הנתבעת, ואולם על הצדדים להכשיר את הקרקע לצורך חידוש הקשר. לעניין חגי ישראל נקבעו הסדרים שוויוניים בין הצדדים. התובע טען בסיכומיו שעד למועד זה טרם החלו הסדרי השהות בין הקטין ש' לבין הנתבעת. בסיכומיה לא התייחסה הנתבעת לשהות הקטין ש' עמה אך טענה מצדה שהתובע אינו מקיים את הסדרי השהות עם הקטינים ת' וי' כפי שנקבע אלא פעם בשבוע בלבד. טענות אלו לא הוכחו על ידי הצדדים. מכל מקום, נקודת המוצא בפסיקת מזונות, היא חלוקת זמני השהות שנקבעה בהחלטה שיפוטית [רמ"ש 31723-11-17 **נ.ש. נ' ש.ש.** (פורסם בנבו, 21.12.17)]. יוצא אפוא שיחס זמני השהות של הקטינים ת' וי' עם התובע עולה כדי שיעור של 28%, וכך גם יחס זמני השהות של הקטין ש' עם הנתבעת עומד על שיעור זה.

יכולתם הכלכלית של הצדדים

12. בבחינת יכולות הצדדים, יש לבחון את הכנסתם בפועל, את כושר השתכרותם ואת רכושם העשוי להוות מקור לפירעון דמי המזונות [ע"א 239/85 **עמיצור נ' עמיצור**, פ"ד מ(1) 147 (1986) ; ע"א 130/83 **פרייס נ' פרייס**, פ"ד לח(1) 721 (1984) ; בע"מ 3432/09 **פלוני נ' פלונית** [פורסם בנבו] (2009) ; עניין **פלונים** בפסקה 28 לחוו"ד השופט פוגלמן ובפסקה 40 לחוו"ד השופטת ברק ארז].

השתכרות וכושר השתכרות התובע

13. לטענת התובע בסמוך להגשת התביעה עמדה הכנסתו על שכר חודשי ממוצע של כ-6,500 ₪ לחודש מעבודתו בחנות (ס' 88 לכתב התביעה). בחודש 05/20 הקים חברה שמניותיה רשומות לבעלותו, המעניקה שירותי תיווך XXX. התובע מועסק בחברה והכנסתו עומדת על סך של 6,077 ₪ ברוטו וסך של 5,500 ₪ נטו (בממוצע לחודשים 06-08/20 לפי תלושי השכר שצורפו כנספח ת/5 לתצהירו המשלים מיום 30.9.20). לדבריו בשלב זה "עד אשר יצליח להעמיד את החברה על הרגליים ויוכל לגבות את העמלות להן הוא זכאי בהתאם לחוזי העבודה של החברה אשר הוגשו" מצמצם הוא את שכרו לסך של 5,500 ₪ (סעיף 34 לסיכומים) ולפיכך מבקש הוא להעמיד את הכנסתו "לעת הזו" ולצורך פסיקת המזונות על הסך של 5,500 ₪ (סעיף 37 לסיכומים).

14. לטענת הנתבעת הכנסת התובע גבוהה בהרבה מזו המדווחת על ידיו. לדבריה לתובע הכנסות גבוהות ממכר סמים וכן הכנסותיו מהחברה גבוהות משמעותית מן המשכורות אותן הוא מושך, והפנתה להפקדות גבוהות רבות בחשבון הבנק. על יכולתו הכלכלית הגבוהה מבקשת היא ללמוד מהכנסות החברה. לשיטתה, "התובע הציג גלגול של כספים בסך 3 מיליון למשך 4 חודשים דבר המצביע על יכולתו הכלכלית לשלם מזונות לילדיו" (ס' 16 לסיכומיה), ולא פירטה מהו גובה ההכנסות שיש לייחס לתובע.

15. בחקירתו השיב התובע שהכספים המופקדים לחשבון החברה הם תשלומים המשולמים לחברה ע"י לקוחותיה ומועברים על ידיה לקבלני משנה, כאשר הרווח המתקבל לחברה הוא בגביית עמלות עבור מתן השירות וכן בסכומים שנותרים בידי החברה לאחר התשלום לקבלני המשנה (אם נותרים). לדבריו, התשלומים הגבוהים שהופקדו לחשבון החברה מהווים למעשה מחזור הכנסות אך יש לבחון את רווחי החברה לאחר קיזוז הוצאותיה. התובע העיד שהוא מצפה לנתח של שלושה אחוזים מכל פרוייקט, כי גובה הפרוייקט הנוכחי עומד על סך של שלושה מיליון ₪ והוא מצפה לפרוייקט נוסף.

16. מסתברת בעיני טענת התובע לפיה מחזור כספי החברה אינו מלמד כשלעצמו על גובה הכנסתו. בהתאם לכללים החשבונאיים הכנסות מחברה מהוות אך חלק ממכלול הנתונים אותם יש לבחון, כאשר הנתון המרכזי אותו יש לבחון הוא **רווחי** החברה, המתקבלים לאחר קיזוז **ההוצאות וההפסדים** מגובה **הכנסותיה**. התובע אמנם הודה שהופקדו בחשבון החברה, תוך 4 חודשי פעילות, סך של 2,806,000 ₪, וכי אין מדובר רק בעמלות תיווך (עמ' 14, ש' 32-34 ; עמ' 15 לפרוטוקול), ואולם עלה בידיו גם לספק מענה לעניין ההפקדות הגבוהות.

כך פירט התובע שלמעט הלוואת בעלים שסיפק לחברה יתר התשלומים שהופקדו לחשבון החברה היו מחברת "XXX" שהחברה משמשת לה קבלן משנה, ואף צירף קבלות מחברה זו [למשל, ביום 5.7.20 סך של 43,129 ₪; ביום 22.7.20 סך של 239,085 ₪; ביום 26.7.20 סך של 228,195 ₪; ביום 28.7.20 סך של 209,950 ₪; נספח ו' לתצהירו המשלים מיום 10.11.20, שהוגש לאחר דיון ההוכחות]. כן סיפק הסבר מניח את הדעת לפשר משיכות הכספים שנעשו בסמוך להפקדות, ואף צירף העתקי קבלות וחוזים עם קבלני המשנה [שצורפו לתצהירו המשלים מיום 10.11.20], ומכאן שהוכחה טענתו ולפיה חלק נרחב מהכנסות החברה הועבר לצורך תשלום לספקים, אשר לא נסתרה ע"י הנתבעת.

17. בנסיבות בהן החברה שבבעלות התובע הוקמה אך לפני כשמונה חודשים, ובשים לב לכך שכיום עוסקת החברה בפרויקט בניה אחד בלבד (עמ' 37, ש' 24 לפרוטוקול), הגם שהפרויקט נאמד בשווי גבוה של כשלושה מיליון ₪, ובהעדר נתונים נוספים קשה לקבוע ממצא עובדתי פוזיטיבי באשר לגובה הכנסת התובע. לצורך כך יש לבחון את שווי החברה, האם יעלה בידיה לשגשג כלכלית ולהשיא את רווחיה ככל שתצבור מוניטין וניסיון בשוק העסקי בו היא פועלת (כפי ששואף התובע, עמ' 25, ש' 15 לפרוטוקול), וכפועל יוצא יוכל התובע למשוך נוסף על המשכורת גם דיבידנדים כבעל מניות, או שמא שכרה יצא בהפסדה; יש לבחון האם יעלו הוצאות החברה ככל שהיקף פעילותה יתרחב (כגון הצורך בהעסקת עובדים); והאם יעלה בידי התובע להפחית את שיעור המס המנוכה בעד רווחי החברה. יוצא מהאמור שלעת הזאת ועל יסוד הנתונים שהוצגו אין תשתית מספיקה כדי לקבוע ממצא עובדתי בדבר גובה הכנסת התובע מהחברה. דומה שגם הנתבעת מסכימה לכך, בעצם טענתה בסיכומיה לפיה הוכח שברשותו של התובע די כספים לצורך סיפוק צרכי הקטינים, מבלי לפרט את גובה ההכנסה שיש לייחס לו.

18. עם זאת, מצאתי לדחות את טענת התובע לפיה יש להעמיד את גובה הכנסתו על הסך של 5,500 ₪ בלבד. על פי שורת הדין לצורך קביעת החיוב במזונות יש לבחון את פוטנציאל השתכרותו, ועל פי טענת התובע עצמו עובר להקמת העסק עלה בידיו להשתכר סך גבוה יותר של 6,500 ₪ לחודש (ס' 88 לכתב התביעה) ודי בכך כדי לקבוע שפוטנציאל הכנסתו עומד למצער על הסך של 6,500 ₪. מסתבר בעיני שהתובע בעצמו רואה את פוטנציאל הכנסתו גבוה יותר מכך. אלמלא כן היה נותר לעבוד בחנות ומשתכר סך של 6,500 ₪ לחודש. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בהסכמתו בהסכם הגירושין לשאת במזונות הקטינים בסך של 4,000 ₪.

19. בנסיבות העניין השתכנעתי שיש לאמוד את שכרו בסכום גבוה הרבה יותר וזאת בין היתר על יסוד ציפיית התובע לנתח הכנסות של שלושה אחוזים מכל פרוייקט. ועל דרך האומדנה אני מעריכה את הכנסתו או את פוטנציאל הכנסתו בסך של 15,000 ₪ נטו לחודש.

20. במשך ההליך טענה הנתבעת שלתובע הכנסה נוספת מעסקאות סמים, ולדבריה התובע אף הודה בעיסוקו זה במסגרת ההליך שהתנהל בבית הדין הרבני. התובע הכחיש את טענות הנתבעת וטען שאין ברשותו הכנסה נוספת מעבר לעיסוקו בחברה.
ההלכה מורה כי על הנתבעת לעמוד בנטל הוכחה מוגבר מנטל ההוכחה הרגיל בהליך אזרחי להוכחת טענות המייחסות לתובע מעשים פליליים ואף סטיגמה של ביצוע עבירה פלילית, ואין די כי אלה ישקלו על פי מידת הסבירות [ע"א 475/81 **זיקי נ' כלל חברה לביטוח בע"מ**, פ"ד מ(1) 589, 598]. הנתבעת טענה בתגובתה מיום 2.4.20 שהכנסות התובע ממכר סמים עומדות על הסך של 20,000 ₪ לחודש, ואולם לא חזרה על טענה זו במסגרת סיכומיה. בסיכומיה התייחסה הנתבעת לעיסוק נטען זה של התובע בלשון עבר (סעיף 6) וניכר שזנחה טענתה זו ביחס להכנסותיו בהווה ויש לראותה כמי שמוותרת על הטענה. מכל מקום, טענה זו מחייבת, כאמור, בחינה זהירה וקפדנית במיוחד לאור חומרת הטענה המיוחסת לתובע (סחר בסמים) המחייבת הוכחה בעוצמה גבוהה, וכזו אין בנמצא.
הנתבעת לא הביאה כל ראיה להוכחת טענתה. התובע הודה אמנם בפני בית הדין הרבני שיש לו "קשר לגראס" [כעולה מעמ' 3, ש' 88 לפרוטוקול מיום 19.9.19 שצורף כנספח ז/1 לכתב התביעה] ואולם אין די באמירה זו לבדה כדי להוכיח את גרסת הנתבעת. לא הוכח כי "הקשר לגראס" הנטען עולה כדי סחר המעמיד הכנסות לתובע.
יתרה מכך, יש לתמוה הכיצד טענת הנתבעת למחזור הכנסות גבוה של החברה כתוצאה מפעילותה העסקית מתיישבת עם טענתה בדיון לפיה הסכומים הגבוהים שהופקדו בחשבון החברה מקורם בעסקאות סמים. בדיון ההוכחות עימתה ב"כ הנתבעת את התובע עם העובדה שלא הוצגו על ידו קבלות בדבר התשלומים שהתקבלו לידי החברה וטענה שהראיות לא הוצגו "מכיוון שכל זה מכירת סמים" [עמ' 16, ש' 2-1 לפרוטוקול). ואולם, לאחר דיון ההוכחות, הציג התובע קבלות המעידות על קבלת הסכומים לידי החברה שבבעלותו והפריך את הטענה [נספח י"א לתצהירו מיום 10.11.20]. לפיכך, הנתבעת כשלה בהוכחת טענתה לפיה לתובע הכנסה נוספת מעסקאות סמים, ודין טענתה זו להידחות.

21. לצורך בחינת הכנסתו הפנויה של התובע יש להפחית ממנה את עלות המדור, בניכוי חלקם של רעייתו וילדיהם במדור, של חלקו של הקטין ש' במדור וחלקה של בתו מהקשר הנוכחי [עמ"ש 32172-11-17 **ש. נ' ש.** (פורסם בנבו, 10.1.19) סעיף 8 לחוות הדעת של השופט שוחט (ולהלן: "**עניין ש**")]. התובע מתגורר עם בת זוגו בשכירות בסך של 3,100 ₪ לחודש ולדבריו עלות הוצאות החזקת המדור המדור עולה לסך של 1,291 ₪ לחודש. לדבריו בת זוגו אינה עובדת ואין לה כל הכנסה וכי בעד ילדיה מנישואיה הראשונים מקבלת היא מזונות בסך של 4,000 ₪ וכן קצבת ילדים בסך של 728 ₪.

גם כאן קיים קושי בחישוב חלקו של התובע בעלות המדור ואחזקתו, אותו הוא חולק עם עוד 6 נפשות, ויש לזכור שלצורך הערכת הכנסתו הפנויה של התובע יש גם להתחשב בחובתו האבסולוטית לזון את בתו הקטינה (מהקשר הנוכחי, ילידת X.X.20).

22. על דרך האומדנה אני מעמידה את הכנסתו הפנויה של התובע בסך של 12,000 ₪ נטו לחודש.

<u>השתכרות וכושר השתכרות הנתבעת</u>

23. בסיכומיה טענה הנתבעת כי כיום אינה עובדת ואין לה כל הכנסות. לטענת התובע, אין מניעה שהנתבעת תשוב למעגל העבודה, משהקטינים נמצאים בשגרה במסגרות החינוך, ומכל מקום במהלך חייהם המשותפים עבדה והשתכרה בממוצע סך של 5,000 ₪ לחודש, ועל כן יש להעמיד את יכולת השתכרותה למצער על סכום זה.

24. התובעת הודתה כי עבדה בעבר כסייעת בגן והשתכרה סך של 4,500 ₪ לחודש (ס' 4 לסיכומיה), ואף עבדה בחנות ובעבודות מזדמנות. כן הודתה כי בחודשים 04-09/20 שהו הקטינים במסגרות החינוך (עמ' 40-39 לפרוטוקול). בנסיבות האמורות, סבורתני שיש להביא בחשבון במסגרת בחינת כושר השתכרותה של הנתבעת את הצורך במיצוי יכולות הכנסתה, את ההנחה כי אכן יעלה בידיה לשוב בקרוב למעגל העבודה וביכולתה לעשות כן עת בשגרה שוהים הקטינים במסגרות החינוך. עם זאת, יש להביא בחשבון את הודאת התובע לפיה במהלך חייהם המשותפים, גם בתקופות בהן עבדה הנתבעת, עבדה במשרה חלקית, על מנת לשהות עם הקטינים (ס' 41 לכתב התביעה). לאחר ששקלתי את השיקולים המפורטים ובשים לב לגובה הכנסת הנתבעת בעבר, מצאתי להעמיד את פוטנציאל הכנסתה מעבודה על הסך של 4,500 ₪ נטו לחודש.

25. בסיכומיו ייחס התובע את גובה המזונות הזמניים המשתלמים לנתבעת מאת המוסד לביטוח לאומי ואת קצבת הילדים כהכנסה שלה. טענה זו יש לדחות מכל וכל שכן אין מדובר בהכנסה כי אם בכספים המשתלמים בעד צרכי הקטינים.

26. הנתבעת נישאה בשלישית והיא מתגוררת עם בעלה הנוכחי וילדיו מנישואיו הקודמים בשכירות חודשית בסך של 4,500 ₪. בתצהירה המשלים טענה כי היא משלמת שכירות בסך של 2,250 ₪, וככל שירדתי לסוף דעתה מהווה הסכום מחצית מדמי השכירות, כאשר במחצית השניה נושא לכאורה בן זוגה. התובע טען כי לא הוכח שלנתבעת הוצאות שכירות וספק אם היא אכן מתגוררת בדמי שכירות. דין טענה זו להידחות. הנתבעת הציגה כאמור חוזה שכירות, ואף פירטה שלעיתים תשלום דמי השכירות משולם במזומן מדמי השכירות המתקבלים בעד השכרת הדירה שבבעלות בן זוגה, ומכאן שעלה בידיה להוכיח הוצאה זו. עם

זאת, הנתבעת לא פירטה בכתבי טענותיה את הוצאות החזקת המדור, ובחקירתה אף לא ידעה לנקוב בסכום זה.

27. לטענת הנתבעת לבעלה הנוכחי הכנסה חודשית בסך של 15,000 ₪ לחודש: 10,000 ₪ מעבודה ו-5,000 ₪ דמי שכירות מדירה בבעלותו. גרסת הנתבעת באשר לשימוש שעושים בני הזוג בדמי השכירות המתקבלים לידיהם לא היתה ברורה עד תום, ומכל מקום, מידע זה עלה רק בחקירתה ובסיכומיה. כך, לא היה ברור האם גרסתה היא שכספים אלו משמשים לתשלום דמי השכירות בדירה השכורה בה הם מתגוררים (עמ' 44 ש' 5, 21 לפרוטוקול) או שמא למחיה החודשית, משהנתבעת משלמת לטענתה את השכירות החודשית באמצעות תשלום המזונות מהמוסד לביטוח לאומי (עמ' 46 ש', 23-21 לפרוטוקול). כן טענה לראשונה בסיכומיה כי בן זוגה נדרש לשאת במשכנתה חודשית בסך של למעלה מ-5,000 ₪ לחודש. הנתבעת לא צירפה לתצהיריה אסמכתאות המוכיחות את גובה תשלום המשכנתה הנטען (והמועד לסילוקה) ומכל מקום הדין הוא כי בית המשפט לא ישעה לטענה שהועלתה לראשונה בסיכומים [ע"א 1184/04 **קרויזק נ' שוורץ** (פורסם בנבו, 15.4.07)].

28. לאור גרסתה העמומה של הנתבעת קשה לקבוע את חלוקת הנשיאה בהוצאות עלות המדור ואחזקתו בינה ובין בעלה וכפועל יוצא מהי הכנסתה הפנויה. לאחר הפחתת חלקם של הקטינים בעלות המדור (40% מתוך מחצית דמי השכירות, 900 ₪) עומדת השתתפותה בעלות המדור בסך של 1,350 ₪. בהפחתת סכום זה עומדת הכנסתה הפנויה על סך של 3,150 ₪ על דרך האומדנה של השתתפותה בעלות אחזקת מדור, אני מעמידה את הכנסתה הפנויה בסך של 3,000 ₪.

<u>רכוש הצדדים</u>

29. הצדדים בעלים שווים בזכויות מגרש בשווי נטען של 2,500,000 ₪ (עמ' 3, ש' 6 לפרוטוקול). כמו כן, לטענת התובע לצדדים חובות משותפים בסך של 220,000 ₪, אשר לדבריו הוא נושא בהם לבדו בשלב זה. לתובע רכב בבעלותו (שנרכש לדבריו על ידי הוריו, בסך של 15,000 ₪). כמו כן, התובע טען בתצהירו כי אין בידיו רכוש נוסף, לרבות קרן פנסיה או השתלמות, ואולם בחקירתו (עמ' 39, ש' 3-2 לפרוטוקול) הודה כי קיימות על שמו קרנות פנסיה וקרן השתלמות מהתקופה בה עבד כשכיר, ואולם לא פירט (וממילא לא תמך באסמכתאות) מהם הסכומים שצבר, האם נעשה בהם שימוש וכו'.

30. למיטב ההבנה מנהלים הצדדים הליך רכושי בבית הדין הרבני והטענה היא שיש לחלק ביניהם את הזכויות שנצברו במהלך החיים המשותפים בהתאם להוראות חוק יחסי ממון. לפיכך

אניח לצורך הדיון שלפני שיש להם רכוש בשווי זהה (או כמעט זהה) שיכול לשמש למימון עלות מזונות הילדים ולצרכי הצדדים עצמם.

יחס הכנסות הצדדים

31. מהראיות שהובאו בפני הגעתי אפוא למסקנה, כי הכנסתם הפנויה של הצדדים, עת הם ממצים את כושר השתכרותם, עומדת על יחס של 78% - 22% לטובת התובע.

צרכי הקטינים

32. כנזכר לעיל, בסיכומיו טען התובע שיש להעמיד את צרכי הקטין י' על הסך של 1,300 ₪ (כולל מדור) ואת צרכי הקטינה ת', שבסמוך להגשת הסיכומים מלאו לה 6 שנים, על הסך 1,600 ₪. את צרכי הקטין ש' העמיד על הסך של 1,900 ₪ (לא כולל מדור). בסיכומיו הציע לחייבו במזונות הקטינים ת' וי' בסך של 1,324 ₪ (858 ₪ י' ; 466 ₪ ת'), שיפחת לסך של 932 ₪ עם הגיעו של י' לגיל 6 שנים (466 ₪ לכל קטין), ואת הנתבעת לחייב בסך של 1,190 ₪ בעד מזונות הקטין ש'. בסיכומיה טענה הנתבעת כי צרכי הקטינים ת' וי' עומדים על הסך של 1,400 ₪ לכל אחד (לא כולל מדור), ולא התייחסה לגובה צרכי הקטין ש' ולא פירטה מהי חלוקת הצרכים מתחת לגיל 6, ומעל גיל 6.

33. שני הצדדים חדלו בכך שלא הוכיחו את הסכומים הנטענים בראיות כנדרש בתביעה כספית, והסכומים שפורטו על ידם פורטו כצרכי הקטינים בבית אחד, מבלי להתחשב בעובדה שהם חולקים שני בתים ושיש לאמוד את הוצאותיהם בשניהם גם יחד, והצרכים פורטו ללא פירוט צרכים תלויי שהות ושאינם תלויי שהות (למעט בעניין הקטין ש' בכתב התביעה), ובהתעלם מכלל ההוצאה השולית הפוחתת. כן לא פירט התובע את השוני בגרסאות אותן מסר במסגרת כתבי טענותיו השונים, למשל- גובה הצרכים הנטענים בתצהירו המשלים לעומת גובה הצרכים הנטענים בסיכומיו, וכן לא נתן טעם מדוע לשיטתו גובה צרכיו של הקטין ש' שבחזקתו גבוהים מצרכיו של אחיו, י' ות', המתגוררים עם הנתבעת, ואין אלא להסיק מכך שהסכומים נטענו בשרירותיות.

34. משחדלו הצדדים לא רק בהבאת ראיות ואסמכתאות לצורך הוכחת הכנסתם הפנויה ושיעור יחס ההכנסות ביניהם, אלא גם בהוכחת צרכי הקטינים, אין אלא לבחון את גובה הצרכים בהתאם לחומר המונח בפני בית המשפט והחזקות השיפוטיות בעניין זה.

35. עד לפסק הדין בעניין **פלונים** נהגו בתי המשפט לאמוד את צרכיו החודשיים ההכרחיים של קטין בשיעור של כ- 1,400 ₪, לא כולל הוצאות חינוך ומדור. לאחר פסק הדין בעניין **פלונים,**

שבו נקבעה ההלכה המחייבת את שני ההורים לשאת במזונות ילדיהם, סברו בתי המשפט שאין עוד מקום לצמצם צרכי הקטינים לצרכים הכרחיים בלבד אלא שיש לספק את מלוא צרכיהם ואלו הוערכו בסכומים הנעים בין 1900 – 1600 ₪ כסך מינימלי חודשי שאינו נדרש לראיה [עמ"ש 16-01-46291 **פלוני נ' פלונית**, (2019); עמ"ש 16-12-1971 - **פלוני נ' פלוני** (2017), עמ"ש 17-11-32172 **ע.ש נ. נ.ש** (2019); תלה"מ 18-07-70922 - **ל' מ' נ' י' ס'**, (2020)]. כמו כן, קבעה הפסיקה שכאשר הקטין נדרש לחלק את זמני השהות בשני בתים עולה עלות צרכיו אף מעבר לכך, שהרי אז נדרשים ההורים להוצאות כפולות. מתוך שכך, הוערכו צרכיו של קטין המתגורר בשני בתים בסך מינימלי של 2,250 ₪ (ראו: רמ"ש (מחוזי מרכז) 59188-10-18 **נ. נ' נ.** (2018))]. סכום החזקות האמורות מדורג בהתאם לכלל ההוצאה השולית הפוחתת, כך שחלקו של הילד הצעיר יהיה גדול יותר, שכן הוא האחרון הנותר במשק הבית [ע"א 552/87 **ורד נ' ורד**, פ"ד מב(3) 599 (1988); בג"ץ 4407/12 **פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול** (2013) בפסקה 24 לפס"ד של השופט עמית]. ברוח זו יש אף לאמוד את חלקם של הילדים בעלות המדור, ולפיכך ההנחה היא, כי חלקו של ילד בעלות מדורו והוצאות אחזקת המדור יחד עם הורהו, הועמד על 30% - 50% בהתאם למספר הילדים במשק הבית [בר"ע (ת"א) 1895/02 **ב.י. נ' ב.נ.** (2003); ע"מ 789/05 (י-ם) **ע.ד. נ' ע.י.** (2006); בע"מ 8542/10 **פלוני נ' פלונית** (2010); עניין **פלונים** בפסקה 22 לחוות דעת השופט פוגלמן; ע"א 552/87 **ורד נ' ורד**, פ"ד מב(3) 599 (1988); בג"ץ 4407/12 **פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול** (2013) בפסקה 24 לחו"ד של השופט עמית; ע"א 52/87 **הראל נ' הראל**, פ"ד מג(4) 201, 205 (1989); ע"א 764/87 **אוהר נ' אוהר** (1987); ע"א 3301/92 **טלמור נ' טלמור** (1993)].

36. משלא הוכחו צרכיהם של הקטינים בראיות חפציות, ובשים לב לחזקות האמורות שלא נסתרו אני מקבלת את טענת הנתבעת בסיכומים לעלות צרכיו ההכרחיים של הקטין י' (שטרם מלאו לו 6 שנים) בסך של 1,400 ₪ לחודש. על סכום זה יש להוסיף את שיעור השתתפותו בעלות מדור. עלות המדור עומד על סך של 4,500 ₪ אותו יש לחלק בין הנתבעת לבעלה באופן שווה. מתוך חלקה (2,250 ₪) יש לחלץ את חלקו של כל אחד משני הקטינים בעלות המדור לפי שיעור של 40% (900 ₪) כך שחלקו של כל קטין עומד על סך של 450 ₪. צרכיו ההכרחיים של הקטין י' עולים אפוא לסך של 1,850 ₪ לחודש ובהם חב התובע באופן אבסולוטי עד שימלאו לו 6 שנים.

37. לאור חיוב התובע לשאת לבדו בצרכיו ההכרחיים של הקטין י' ובשים לב כי הוא נושא לבדו בעלות צרכיו של הקטין ש' ולאור קצבת הילדים המשתלמת לידי הנתבעת, אני מורה שהצדדים ישלמו באופן שווה את ההוצאות המשתנות מדין צדקה בעד הקטין י' עד שימלאו לו 6 שנים, ובכלל זה בהוצאות החינוך והרפואה.

38. מעת שימלאו לקטין י' 6 שנים, כמו גם בעניין הקטינים ש' ות' (כיום מעל 6 שנים), חובת הצדדים במזונותיהם תהא זהה. בהתאם להלכת **פלונים** וכנזכר לעיל יש לבחון את נשיאת הצדדים במזונות קטין שגילו מעל 6 שנים בדרך של שוויון מהותי. בהתאם לאופן יישומה של הלכת **פלונים**, כפי שפורש בעניין **פ.ב.**, יש להבחין בין צרכים תלויי שהות ובין צרכים שאינם תלויי שהות וכן צרכים חריגים והוצאות מיוחדות.

39. הצדדים לא נתנו דעתם לסוגיית קביעת ההורה המרכז. לטעמי יש לקבוע את הנתבעת "כהורה מרכז" בשים לב לכך שבחזקתה של הנתבעת שניים מן הקטינים (לעומת קטין אחד אצל התובע) שגילם קטן יותר מגילו של הקטין שבחזקת התובע, ובשים לב לכך שלמשך מספר שנים יהיה על התובע לשלם לידיה את עלות צרכיו ההכרחיים של הקטין י' טרם הגיעו לגיל שש שנים (ובכך ממילא "תרכז" את מלוא ההוצאה עבור הילדים בתקופה זו).

<u>צרכים תלויי שהות</u>

40. צרכים תלויי שהות הם צרכים למזון וכלכלה הנדרשים לקטינים בכל אחד מהבתים. שני הצדדים לא צירפו די מסמכים תומכים בנוגע להוכחת צרכי הקטינים, ולא הפרידו בין צרכים תלויי שהות לבין צרכים שאינם תלויי שהות, וגם נמנעו מלחקור בעניין צרכי הקטינים. על כן אדרש להעריך צרכים אלו בהתאם לנתונים שפורטו ושהובאו לעיל ועל דרך שיקול דעת ואומדן הצרכים הסביר והראוי [ע"א 52/87 **הראל נ' הראל**, פ"ד מג(4) 201] ועל יסוד החזקות העובדתיות שנקבעו בפסיקה ביחס לצרכיו של קטין, אשר אף לא נסתרו. כמובן תוך הבאה בחשבון של כלל ההוצאה השולית הפוחתת. בנסיבות העניין לא מצאתי הצדקה לקבוע שצרכיו של הקטין ש' גבוהים משל הילדים ת' וי' אלא להעריך את צרכיו של כל אחד מהם באופן זהה.
לאחר בחינת כלל הנתונים ובשים לב להכנסות הצדדים ולטעותיהם בדבר רמת החיים קודם לפירוד וכלל ההוצאה השולית הפוחתת אני מוצאת כי ראוי ונכון להעמיד את צרכיו תלויי השהות של כל אחד מהקטינים על הסך של 900 ₪.

41. בהתאם לשיעור הכנסות התובע (ביחס ההכנסות בין הצדדים) עליו לשאת ב- 78% מצרכי הקטינים ת' וי' שהם תלויי שהות (78%X900). קרי, 702 ₪. מתוך סכום זה יש להפחית את הסכומים בהם הוא נושא בעין עת הקטינים שוהים אצלו (28% מהזמן). בעד צרכיהם של הקטינים שהם תלויי שהות מוציא התובע באופן ישיר 252 ₪ (28%X900). היינו, מחלקו של התובע בצרכי כל אחד מהקטינים י' ות' שהם תלויי שהות ביחס לשיעור הכנסתו (702 ₪) יש להפחית את הצרכים תלויי שהות בהם הוא נושא בעין עת הקטינים שוהים אצלו (252 ₪), כך שעליו לשאת בעד רכיב זה סך של 450 ₪ בעד כל אחד מהקטינים.

הנה כי כן, בעד רכיב הוצאות תלויות שהות של הקטינים י' ות' על התובע לשאת בסך של **450** ₪ בעד כל קטין.

42. על הנתבעת לשאת בצרכיו תלויי השהות של הקטין ש' (900 ₪) לפי שיעור הכנסתה ביחס לתובע (22%). ברם, היות ושיעור זמנו של הקטין אצלה (28%) עולה על יחס הכנסתה הרי שאין היא נדרשת להשתתף בהוצאותיו תלויות השהות. אמנם היחס הוא שלילי ואולם לא מצאתי הצדקה לחשב את השתתפות התובע בעלות הוצאותיו של הקטין ש' אצל הנתבעת משום היחס הזניח (ששה אחוזים). כמו כן, גם נטל הסעת הקטין לשהות עם הנתבעת הוטל על התובע.

<u>צרכים שאינם תלויי שהות</u>

43. בגדר צרכים שאינם תלויי שהות יש לכלול ביגוד, הנעלה, שירותי רפואה בסיסית, טלפון אישי של הקטינים, מתנות לימי הולדת, נסיעות של הקטינים, צעצועים, משחקים, כלי כתיבה במהלך השנה, תספורות ועוד [סעיף 41 לפסק דינה של כב' השופטת ד' ברק-ארז בהלכת **פלונים**]. בהיעדר פירוט וראיות אמינים באשר לעלות אותם צרכים שאינם תלויים שהות אין לי אלא לאמוד עלות זאת על סמך שיקול דעתי וניסיון החיים כ'שופט היושב בתוך עמו', ולא רק בהסתמך על המבוקש בכתב התביעה [ע"א 687/83 **מזור נ' מזור**, פ"ד לא(3) 25 (1984), ע"א 93/85 **שגב נ' שגב**, פ"ד לט(3) 825 (1985)]. בשים לב לגובה הכנסת הצדדים וטענותיהם בקשר לרמת החיים שנהגה קודם לפירוד אני מעמידה את צרכי הקטינים שאינם תלוי שהות (לא כולל חינוך) ע"ס 600 ₪ לחודש לכל קטין.

44. מאחר ומדובר בצרכים שאינם תלויי שהות, הרי שעל ההורים להתחלק בתשלום צרכים אלה בהתאם לפער ההכנסות ביניהם. על התובע לשאת אפוא ב- 78% מהוצאות הקטינים שאינן תלויות שהות, היינו 78%X600 המהווים 468 ₪ לכל קטין. הנה כי כן חלקו של התובע בעד הוצאותיו של כל קטין שאינן תלויות שהות עומד על הסך (המעוגל) של **470** ₪.

45. על הנתבעת לשאת ב- 22% מהוצאות הקטין ש' שאינן תלויות שהות בסך של 132 ₪, ובמעוגל **130** ₪.

46. יתר ההוצאות שאינן תלויות שהות, הן למעשה הוצאות חינוך ורפואה מיוחדות, אינן דורשות מנגנון של "הורה מרכז", באופן בו על מי מהצדדים לשלם לאחר סכום חודשי קבוע ודי בקביעה כי על הצדדים לחלוק בהן.

<u>רכיב המדור והוצאות אחזקתו:</u>

47. בגדר רכיב זה יש לחשב את עלות המדור ואחזקתו בשני הבתים של ההורים.

עלות המדור אצל התובע עומד על סך של 3,100 ₪ בחודש וחלקו של הקטין ש' עומד על סך של 465 ₪ (30% מתוך 1,550 ₪). עלות המדור הנתבעת עומד על הסך של 4,500 ₪ וחלקו של כל אחד מהקטינים ת' וי' עומד על הסך של 450 ₪.
לאור האמור ובאומדנה של חלקו של כל קטין בהחזקת המדור אני קובעת שרכיב המדור ואחזקתו של כל קטין עולה לסך של 650 ₪.

48. לפי יחס הכנסות הצדדים על התובע לשאת ב- 78% מתוך חלקם של הקטינים י' ות' (507 ₪) ומסכום זה יש להפחית את הסכום בו הוא נושא בעין בעד רכיב זה בהתאם לשיעור זמני השהות של הקטינים אצלו (28%X650) בסך של 182 ₪. הנה כי כן, על התובע לשאת בהפרש שבין הסכומים בסך של 325 ₪ .
בעד המדור ואחזקתו על התובע לשאת אפוא בסך של **325** ₪ בעד כל אחד מהקטינים י' ות'.

49. כמו בנוגע להוצאות תלויות השהות, היות ושיעור הזמן שהקטין ש' שוהה (או אמור לשהות) עם הנתבעת (28%) עולה על יחס הכנסתה בין הצדדים (22%) אין היא חייבת בהשתתפות בחלקו בהוצאת המדור ואחזקת המדור ולא מצאתי לערוך חישוב שלילי.

50. העולה מהאמור הוא שסכום חלקו של התובע בתשלום הוצאות תלויות השהות (450 ₪), הוצאות שאינן תלויות שהות (470 ₪) והוצאות המדור ואחזקתו (325 ₪) עומד בסך הכל על סך של 1,245 ₪ בעד ת' ומעת שימלאו לי' שש שנים, ובמעוגל, 1,250 ₪.

51. כן עולה שסכום חלקה של הנתבעת בתשלום הוצאות שאינן תלויות שהות של הקטין ש' עומד על סך של 130 ₪.

52. סכומים אלה אינם כוללים הוצאות חינוך שוטפות ומיוחדות וכן הוצאות רפואיות מיוחדות. אמנם הפער ביחס הכנסות הצדדים עומד על 78%-22% לטובת התובע, ואולם בשים לב לקצבת הילדים המשתלמת בידיהם אני קובעת שהצדדים יתחלקו בהוצאות החינוך והרפואה המיוחדות של כל אחד מהקטינים ש', י', ות' ביחס של 70% התובע ו- 30% הנתבעת.

53. בסופו של יום קביעת סכום המזונות אינה פועל יוצא של חישוב מתמטי בהתאם לנוסחאות, ותכלית הנוסחאות לשמש כלי עזר, אך אין הן בבחינת חזות פני הכל [על הקושי המעשי והעיוני בתחשיב מתמטי מדויק ר' פסק דינה של השופטת י' שבח בעניין **ש'** והאסמכתאות המובאות שם; עמ"ש 20634-04-18 **פלוני נ' פלונית** (פורסם בנבו, 7.2.2019); עמ"ש 11623-07-17 **ד.ש. נ' .ש**. (פורסם בנבו, 24.6.18); עמ"ש 30516-10-18 **י.ר. נ' ש.ר** (פורסם בנבו, 2.6.19)]. ואכן, לבית המשפט שיקול דעת רחב באשר לאופן תשלום המזונות והמדור בפועל

ובאשר לקביעת אופן חלוקת הנשיאה במזונות בין ההורים, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. על בית המשפט למצוא את הפתרון הראוי והמתאים למשפחה שלפניו בהתאם לנסיבותיה. גם שלא בדרך של חישוב מתמטי מדויק אלא בדרך של בחינה "**ממעוף הציפור**" [כהצעתה של כבוד השופטת שבח, שם] התוצאה לפיה ישלם התובע סך של 1,250 ₪ לכל קטין מעת שימלאו לו 6 שנים בעודו נושא גם במרבית צרכיו של הקטין ש' מאפשרת קיום כלכלי של שני התאים המשפחתיים ומשקי הבית של ההורים שנפרדו.

54. סיכומו של דבר אני מורה כדלקמן:

א. התובע ישלם לידי הנתבעת בעד מזונותיו ומדורו של הקטין י' סך של 1,850 ₪ לחודש מידי ראשון לחודש.

ב. התובע ישלם לידי הנתבעת בעד מזונותיה של הקטינה ת' סך של 1,250 ₪ לחודש מידי לראשון לחודש.

ג. מעת שימלאו לקטין י' 6 שנים יופחת החיוב במזונותיו לסך של 1,250 ₪ לחודש.

ד. הנתבעת תשלם לידי התובע בעד השתתפות במזונותיו של הקטין ש' סך של 130 ₪ לחודש מידי ראשון לחודש.

ה. עם הגיע כל אחד מהקטינים לגיל 18 או לסיום בית ספר תיכון, המאוחר מבין השניים, ועד לסיום שירות צבאי סדיר או שירות לאומי (ככל שישרת), יופחת סכום המזונות והמדור לשליש עבור חלקו (משיעורו קודם לכן).

ו. הסכום האמור יישא הפרשי הצמדה למדד המחירים לצרכן, על בסיס המדד הידוע היום, ויתעדכן מידי שלושה חודשים, ללא עדכון בדיעבד.

ז. הצדדים יישאו ביחס של 70% (התובע) ו- 30% (הנתבעת) בתשלומים עבור הוצאות הבריאות החריגות של כל אחד מהקטינים וצרכים רפואיים אשר אינם מכוסים ע"י סל הבריאות או ביטוח רפואי, לרבות טיפולי שיניים, אורתודנטיה, משקפיים, טיפולים פסיכולוגיים, אבחונים, ריפוי בעיסוק, תרופות שאינן בסל הבריאות.

ח. הצדדים יישאו ביחס של 70% (התובע) ו- 30% (הנתבעת) בהוצאות תשלום גן או שכר לימוד של הקטינים לאחר קבלת כל ההנחות ובקיזוז מענק הלימודים המשתלם בעדם, אם משתלם, מאת המוסד לביטוח לאומי.

ט. הצדדים יישאו ביחס של 70% (התובע) ו- 30% (הנתבעת) בהוצאות החינוך החריגות של הקטינים אשר אינן מכוסות ע"י חוק חינוך חובה, הכוללות שיעורי עזר (ככל שיידרשו, בהמלצת גורם מקצועי או מחנך כיתה), הוראה מתקנת, מחזור אחד של קייטנה בקיץ בתעריף ציבורי וחוג אחד לשנה לכל ילד (לרבות הציוד הנדרש לחוג).

י. עד שימלאו לקטין י' 6 שנים, וכמפורט בסעיף 37 לעיל, יישאו הצדדים בחלקים שווים בהוצאות המיוחדות המפורטות בסעיפים ז' – ט' לעיל.

יא. על הצדדים לתאם ביניהם כל הוצאה חינוכית ורפואית. צד מעוניין יפנה את הדרישה לצד השני בכתב (לרבות בהודעת טקסט, או דואר אלקטרוני), והצד השני יגיב לדרישה בתוך 7 ימים מקבלתה. הדברים יפים אלא בעניינים, אשר אינם סובלים דיחוי. הצדדים יפעלו לשם מיצוי כלל ההנחות והזכאויות העומדות להם בנסיבות העניין, ועלות הנשיאה בהוצאה חינוכית או רפואית תחושב לאחר הפחתת שווי אותה זכאות או הנחה.

יב. תשלום עבור הוצאות חריגות ייעשה במישרין לגורם המטפל או נותן השירות בכפוף לקבלת חשבוניות או הצעות מחיר בכתב. הסדר זה לא יחול על הוצאות בריאות הנעשות בשל מקרה חירום, חלילה.

יג. התובע יהיה רשאי לקזז את חיוב הנתבעת כלפיו (הקבוע בס"ק ד') מתוך חיובי המזונות שלו כלפיה.

יד. סכום אשר לא ישולם במועדו יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק, החל מיום החיוב ועד לתשלום בפועל.

טו. קצבת הילדים המשתלמת בעד הקטין ש' תשולם לידי התובע ואילו קצבת הילדים בעד הקטינים ת' וי' תשולם לידי הנתבעת.

טז. בשים לב למועד החלטת בית הדין הרבני בדבר חלוקת זמני השהות ולמועד שבו מלאו לקטינה ת' 6 שנים אני קובעת שעד לחודש 12/20 (כולל) תחול ההחלטה למזונות זמניים מיום 19.4.20. מועד החיוב במזונות לפי פסק דין זה יחול מיום 1.1.21.

בשים לב לכך שטענות שני הצדדים התקבלו בחלקן ונדחו בחלקן, וכדי לא להעמיק את הקרע, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"א, 28 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

אורית בן דור ליבל, שופטת